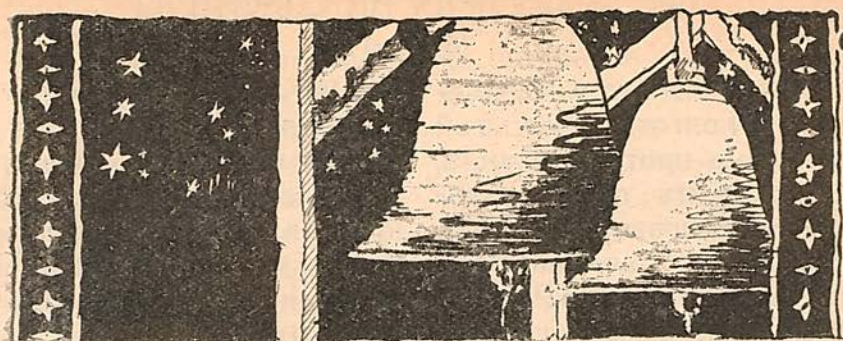

СРЕЩУ ВЕЛИКДЕНЬ

Разпери надъ китни долини
крилата си черни ношъта —
и пална звездитѣ, невидимъ,
небесниятъ кротъкъ Баша

Безмълвно и тихо е вредомъ —
не трепвалистецъвъ дървеса, —
и сѣкашъ очаква катъ иѣвга,
природата пакъ чудеса.

Нес тно летятъ часоветѣ —
отдавна мина полуношъ, —
ей звънъ отъ камбани прониза
вълшебната, тайнствена ношъ.

Отеква катъ пѣсень въ душата
камбанныятъ звънъ срѣдъношъта
и буди споменъ далеченъ
за кроткий страдалецъ Христа,

За ангела, който безшумно,
щомъ звездната ношъ правали,
отгоре се спусна и тихо
надгробната плоча сваля.

Георги Костакевъ